

Η θυσία του Vincent

ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΛΥΓΕΡΟΣ

Σάββατο 17 Απριλίου 2010, ώρα 20:00

Κτίριο Μηχανικής Κομοτηνή Αίθουσα εκδηλώσεων στο ισόγειο

Η κοπέλα με το κίτρινο καπέλο

Ν. Λυγερός

Ελίσα: Σκέφτηκα να βάλω αυτό το φόρεμα... *Σιωπή.* Σας αρέσει; *Παύση.* Είναι το μοναδικό μου. *Σιωπή.* Μου το έραψε η μητέρα μου... Το έχω για την εκκλησία... *Παύση.* Ξέρετε την Κυριακή... *Παύση.* Κυριακή δεν έχουμε σήμερα; Έτσι δεν είναι; *Σιωπή.* Και ξέρετε, μοιάζετε με παπά... Κι είστε τόσο καλός μαζί μου... Μήπως σας δυσκολεύουν τα πουά; Αν δεν θέλετε μη τα ζωγραφίσετε... Είπα κάτι κακό; *Παύση.* Δεν το ήθελα... Ξέρω ότι ζωγραφίζετε πάντα την αλήθεια... Ακόμα κι αν το κάνετε με το δικό σας τρόπο... εννοώ, με έναν ιδιαίτερο τρόπο... *Σιωπή.* Συγνώμη, αλλά δεν ξέρω από ζωγραφική... Στα χωράφια δεν προλαβαίνουμε να δούμε την ομορφιά. Πρέπει να είμαστε στην ώρα μας, όπως λέει η μητέρα μου... *Σιωπή.* Ενώ εσείς την κοιτάζετε και βλέπετε την αλήθεια... Και σε σας αρέσουν οι παπαρούνες... Εγώ τις λατρεύω. *Παύση.* Είναι το κόκκινο του κίτρινου... Σας αρέσει το καπέλο μου; Είναι σαν το δικό σας. Αλλά έβαλα κι αυτόν τον κόμβο. Πειράζει; *Παύση.* Όχι; Καλύτερα... Το φανταζόμουν ότι θα σας άρεζε... Τουλάχιστον αυτό ήλπιζα... *Σιωπή.* Είμαι εντάξει έτσι; Δεν είναι παράξενο να καθίσω εδώ μέσα στον κάμπο μου; Δεν θα έπρεπε να ήμασταν στο εργαστήρι σας; Όχι; Μάλλον έχετε δίκιο... Η φύση είναι το εργαστήριο του ζωγράφου *Σιωπή.* Χαίρομαι που με επιλέξατε... Πάντα ήθελα ένα πορτραίτο, αλλά... *Παύση.* Δεν είχα χρήματα... Και τώρα ήρθατε εσείς με το βλέμμα σας... Με κοιτάζετε με τόση αθωότητα που δεν ξέρω τι να πω. *Παύση.* Νιώθω τόσο ωραία εδώ μαζί σας, μέσα στον κάμπο μου, με τις αγαπημένες μου παπαρούνες. *Σιωπή.* Όχι, δεν θα κουνηθώ άλλο... Απλώς συγκινήθηκα... Κι εσείς; *Παύση.* Να τον κάνετε ωραίο, σας παρακαλώ... Διότι, σας είπα, και δεν έχω τίποτα άλλο... θα βάλετε και μερικές παπαρούνες; Βέβαια αυτές δεν τις μαζεύουμε... αλλά δεν μπορώ δίχως αυτές. Είναι σαν κόκκινες αναμνήσεις... Ευχαριστώ... Μην ξεχάσετε τα πουά πάνω στο φόρεμά μου... Θα τις βάλετε στο τέλος; Όπως θέλετε, εσείς ξέρετε... Κι αν μπορείτε να με κάνετε λίγο πιο ωραία, για να μην λένε τίποτα αυτοί που θα κοιτάζουν τον πίνακα στο μέλλον. Τα χέρια μου. Τα κούνησα; Καλά, καλά δεν θα πω τίποτα άλλο. Θα περιμένω να τελειώσετε, σας το υπόσχομαι, αρκεί... ξέρετε, εσείς... Έτσι δεν είναι; *Παύση.* Έτσι!